

Konvencija br.8 - O naknadi za nezaposlenost u slučaju gubitka zbog brodoloma

OŠTA SKUPŠTINA Međunarodne organizacije Lige naroda, sazvana u Ženevi od Upravnog veća Međunarodne kancelarije rada, 15. juna 1920. godine, pošto je odlučila usvojiti razne predloge koji se odnose na «kontrolu uslova zapošljavanja pomoraca; nameštenje; uslove primene na pomorce konvencije i preporuka učinjenih u Washingtonu prošlog meseca novembra po pitanju nezaposlenosti i osiguranja protiv nezaposlenosti», pitanje koje je sačinjavalo drugu tačku dnevnog reda na zasedanju Skupštine održane u Ženevi, i

pošto je odlučila da ove predloge da u obliku međunarodne konvencije, usvaja predlog dole navedene konvencije, koju moraju ratifikovati članovi Međunarodne organizacije rada, skladno odredbama odnosnog odeljka o radu u Versajskom ugovoru od 28. juna 1919. godine, u Saint-Germainskom ugovoru od 10. septembra 1919. godine, u ugovoru u Neji od 27. novembra 1919. godine i u ugovoru u Velikom Trianonu od 4. juna 1920. godine:

Članak 1.

Radi primene ove konvencije, izraz pomorci primenjuje se na sve osobe zaposlene na svakom brodu koji vrši pomorsku plovidbu.

Radi primene ove konvencije, izraz brod mora biti proširen na sve lađe ili brodove, ma kakvi oni bili, javne ili privatne svojine, koji vrše pomorsku plovidbu, izuzimajući ratne brodove.

Članak 2.

U slučaju gubitka usled brodoloma bilo kakvog broda, brodovlasnik ili osoba s kojom je pomorac zaključio ugovor da služi na brodu, biće dužan platiti svakom od pomoraca upotrebljenih na ovom brodu naknadu da bi mogao odoleti nezaposlenosti koja je narasla zbog gubitka usled brodoloma.

Ova naknada biće isplaćena za sve dane stvarne nezaposlenosti pomorčeve u visini plate po zaključenom ugovoru, ali celokupan iznos naknade koja se ima isplatiti svakom pomorcu u smislu ove konvencije moći će biti ograničen na dvomesečnu platu.

Članak 3.

Ove naknade uživaće iste privilegije kao i prinadležnosti u platama dobijenim za vreme trajanja službe, i pomorci će moći, da bi ih naplatili, pribeći istim postupcima kao i za ove prinadležnosti.

Članak 4.

Svaki član Međunarodne organizacije rada koji ratifikuje ovu konvenciju obvezuje se primeniti je na one od svojih kolonija ili poseda ili na one od svojih protektorata koji ne upravljaju sami sobom potpuno nezavisno pod ovim rezervama:

- a) da odredbe konvencije ne budu neprimjenjive usled mesnih pogodbi;
- b) da izmene koje bi bile potrebne radi prilagođavanja konvencije mesnim pogodbama mogu biti u nju unesene.

Svaki član će biti dužan notificirati Međunarodnom birou rada svoju odluku što se tiče svake od njegovih kolonija ili poseda ili svakog od njegovih protektorata koji ne upravljaju sami sobom potpuno nezavisno.

Članak 5.

Službene ratifikacije ove konvencije pod pogodbama predviđenim u XIII. delu Ugovora u Versaju su od 28. juna 1919. godine, ugovora u Saint-Germainu od 10. septembra 1919. godine, ugovora u Neji od 27. novembra 1919. godine i ugovora u Velikom Trianonu od 4. juna 1920. godine, biće saopštene Generalnom direktoru Lige naroda koji će ih registrovati.

Članak 6.

Čim ratifikacije dva člana Međunarodne organizacije budu registrovane u Sekretarijatu, generalni sekretar Lige naroda obavestiće o tome sve članove Međunarodne organizacije rada.

Članak 7.

Ova Konvencija će stupiti na snagu na dan kad ovu notifikaciju bude izvršio generalni sekretar Lige naroda; ona će obavezivati samo članove koji budu registrovali svoju ratifikaciju u Sekretarijatu. Po tome, ova će Konvencija stupiti na snagu za svakog drugog člana onog dana kad njegova ratifikacija bude registrovana u Sekretarijatu.

Članak 8.

Pod rezervom odredbe 7., svaki član koji ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se primeniti njene odredbe najkasnije 1. juna 1922. godine i preduzeti takve mere koje bi bile potrebne da učine stvarnima ove odredbe.

Članak 9.

Svaki član koji ratifikuje ovu konvenciju može je otkazati po isteku razdoblja od pet godina od dana prvobitnog stavljanja na snagu konvencije, i to aktom saopštenim generalnom sekretaru Lige naroda, koji će taj akt registrovati. Otkaz će imati delovanje tek godinu dana pošto je bio registrovan u Sekretarijatu.

Članak 10.

Upravni savet Međunarodne kancelarije rada biće dužan, bar jedanput za deset godina, podneti Opštoj skupštini izveštaj o primeni ove konvencije i odlučiće ima li mesta staviti na dnevni red ove skupštine o reviziji ili izmeni spomenute konvencije.

Članak 11.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su verodostojni.

